

РЕШЕНИЕ

№ 12917

гр. *****, 16.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 64 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и осми септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: М

при участието на секретаря Н
като разгледа докладваното от М Гражданско дело № 20221110114617 по опис за 2022 година

Производството е по реда на чл.310 и сл. ГПК.

Производството по делото е останало висящо по предявени от В. Д. С. срещу „С“ АД иски по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 КТ за признаване за незаконно и отмяна на дисциплинарно уволнение, наложено със заповед № *****г., връчена при отказ на 14.02.2022г., и за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „оператор, зареждане с гориво“, сектор „С“, отдел ГСМ, Дирекция „Т“.

По предявения с исковата молба иск по чл.344, ал.1, т.4 КТ производството по делото е прекратено на основание чл.232 ГПК с влязло в сила определение от 05.05.2022г.

В исковата молба уволнението се атакува с довод, че към момента на уволнението ищецът е ползвал отпуск при временна неработоспособност за периода 25.01.2022г. – 23.02.2022г. на основание болничен лист № ***** Поради това се ползвал със закрила при уволнение съгласно чл.331, ал.1, т.4 КТ, която не била преодоляна по надлежния ред преди уволнението.

Ответникът е подал отговор на исковата молба в срока по чл.131 ГПК, с който оспорва исковите. Дисциплинарното наказание „уволнение“ било наложено на ищеца за това, че бил заловен без разрешение да претоварва авиационно гориво/керосин, извършването на което нарушение ищецът не отрекъл. Не оспорва твърдението, че уволнителната заповед е издадена в рамките на ползван отпуск за временна неработоспособност. Отрича ищецът да се е ползвал със закрила при уволнение, тъй като при връчването на уволнителната заповед издаденият болничен лист бил обжалван от работодателя по надлежния ред. Евентуално, дори и при уважаване на иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ, искът за възстановяване на работа следвало се отхвърли, защото преди уволнението ищецът подал заявление за прекратяване на трудовия договор с предизвестие. В тази връзка ответникът се позовава на *****г. по тълк.д. № 2/2012г. на ВКС.

Софийски районен съд, като взе предвид предявените иски, възраженията срещу тях и доказателствата по делото, намира следното:

Безспорно е по делото, а и от събраните доказателства се установява, че ищецът е работил по трудово правоотношение при ответника на длъжността „оператор рафинерия (ГСМ)“, дирекция „Т“, отдел „Гориво – смазочни материали“, сектор „С“. Не се спори, а и от събраните писмени доказателства се установява, че трудовият договор е прекратен с дисциплинарно уволнение, наложено със заповед № *****г., връчена на ищеца при отказ на 14.02.2022г.

От приетия като доказателство болничен лист ***** и медицински протокол на ЛКК № 40 от 25.01.2022г., се установява, че в полза на ищеца е издаден болничен лист за временна неработоспособност за периода 25.01.2022г. – 23.02.2022г. Посоченият болничен лист е обжалван от ответника по надлежния ред и е потвърден с приетото като доказателство експертно решение на ***** (л.54). Заключение на ТЕЛК е, че за периода, за който е издаден оспореният болничен лист, ищецът е бил в състояние на временна неработоспособност и не е могъл да изпълнява служебните си задължения. Безспорно е по делото, че при връчването на уволнителната ищецът не е бил на работа (становище на ответника от 16.09.2022г. – л.56 от делото).

От горното следва, че към датата на дисциплинарното уволнение - 14.02.2022г., ищецът е започнал ползването на разрешен отпуск - в случая разрешен от компетентния здравен орган отпуск при временна неработоспособност по чл.162 КТ. При това основателно е позоваването на ищеца на закрила при уволнение съгласно чл.333, ал.1, т.4 КТ, съгласно която норма законосъобразността на уволнението, в случая – по дисциплинарен ред, изисква предварително дадено разрешение от инспекцията по труда. Не е спорно, че такова разрешение не е искано и не е дадено преди уволнението. Не може да бъде споделена тезата на ответника, че предвид предприетото обжалване на болничния лист ***** ищецът не се е ползвал със закрилата по чл.333, ал.1, т.4 КТ. Меродавен е резултатът от обжалването, а именно потвърждаване на оспорения болничен лист, което сочи на законосъобразно разрешен отпуск по чл.162 КТ във времето, в което ищецът е бил дисциплинарно уволнен. Нормата на чл.112, ал.9 от Закона за здравето разпорежда, че обжалването на експертните решения за трайно намалена работоспособност/вид и степен на увреждане на органите на медицинската експертиза не спира изпълнението им. По арг. от противното следва да се приеме, че обжалването на останалите актове на органите на медицинската експертиза, вкл. и на болничния лист за временна неработоспособност, спира изпълнението им. Обжалването на болничния лист е основание за спиране на производството по отпускане или изплащане на обезщетения по арг. на чл.40, ал.4, т.1 (приложима редакция до изм.бр. ДВ 62 от 2022г.) КСО. При това спирането на изпълнението на болничния лист се изразява в спиране на изплащането на дължимите обезщетения по КСО. Обжалването на болничния лист обаче няма за последица прекъсване ползването на разрешения отпуск при временна неработоспособност. Закрилата при уволнение по чл.333, ал.1, т.4 КТ е обусловена единствено от ползването на разрешен по надлежния ред отпуск. При това и при текуща процедура по обжалване на болничния лист работникът/служителят има право да продължи ползването на разрешения му отпуск по болест, в което време продължава да се ползва със закрила по чл.333, ал.1, т.4 КТ. Друг извод не следва от нормата по чл.113, ал.3 от Закона за здравето, на която се позовава ответникът, и която гласи, че решенията на органите на медицинската експертиза, които не са обжалвани или редът за обжалването им е изчерпан, са задължителни за всички лица, органи и организации в страната. Не може да бъде споделено тълкуването на ответника, че по арг. от противното на чл.113, ал.3 от Закона за здравето до приключване на процедурата по обжалване на болничния лист, същият не е задължителен и в този случай отпада изискването за предварително разрешение от инспекцията по труда. Нормата на чл.113, ал.3 от Закона за здравето установява стабилност и действие спрямо всички лица на решенията на органите на медицинската експертиза след влизането им в сила. Последиците на обжалването на болничния лист във връзка с разискваната норма на чл.344, ал.1, т.4 КТ бяха

разгледани по – горе. В обобщение, предприетото от работодателя обжалване на болничния лист не отменя законовото изискване за предварително разрешение по чл.333, ал.1, т.4 КТ.

Предвид горното основателен е наведеният в исковата молба довод за незаконност на уволнението – непреодоляна по надлежния ред закрила при уволнението на основание чл.333, ал.1, т.4 КТ поради недадено предварително разрешение от инспекцията по труда. Съгласно чл.344, ал.4 КТ уволнението следва да се отмени само на това основание, което обуславя основателност на иска по чл.344, ал.1, т.1 КТ и същият следва да се уважи.

При незаконност на уволнението ищецът се възстановява на предишната работа само ако междувременно, към датата на постановяване на съдебното решение трудовото правоотношение не е било прекратено на друго основание - изтекъл срок при срочен трудов договор, изтекъл срок на предизвестие по чл.326, ал.1 КТ и др. Именно такава хипотеза е налице в случая, защото по делото се установява, че преди извършване на оспореното уволнение ищецът е подал писмена молба до ответника за прекратяване на трудовия договор с 30 – дневно предизвестие на основание чл.326, ал.1 КТ, видно от приетата като доказателство молба с вх. № ***** (л.43 от делото). Подаването на молба по чл.326, ал.1 КТ от ищеца пречатства възстановяването му на предишната работа, защото към момента на постановяване на съдебното решение срокът на предизвестие е изтекъл – в този смисъл са задължителните разяснения в Тълкувателно решение № 2/2013г. по тълк.д. № 2/2013г. на ОСГК на ВКС. При това искът по чл.344, ал.1, т.2 КТ е неоснователен и следва да се отхвърли.

По разноските:

Искане за присъждане на разноски е направено и от двете страни. Ищецът претендира разноски за адв. възнаграждение от 700 лева, като доказва плащането му. Възражението за прекомерност е неоснователно, защото претенцията не надвишава минималния размер съгласно чл.7, ал.1, т.1 НМРАВ – арг. чл.78, ал.5 ГПК. Съразмерно с уважената част от исковите на ищеца следва да се присъдят разноски от 350 лева. На ответника се следват разноски за юрк. възнаграждение, като чийто размер съдът определя на минимума от 50 лева съгласно чл.23, ал.1 НЗПП, вр. чл.78, ал.8 ГПК поради невисоката правна и фактическа сложност на делото. Съразмерно с отхвърлената част от исковите на ответника се следват разноски от 25 лева.

На основание чл.78, ал.6 ГПК ответникът следва да плати по сметка на СРС дължимата държавна такса съразмерно с уважената част от исковите или сумата от 50 лева.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА НЕЗАКОННО и ОТМЕНЯ по иск по чл.344, ал.1, т.1 КТ, предявен от В. Д. С., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. *****, бул. „*****“ № *****, ет. 2 – адв. И. М., срещу „С“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление : гр. *****, бул. „*****“ № 1, Летище *****, дисциплинарно уволнение, наложено със заповед № *****г., връчена при отказ на 14.02.2022г.

ОТХВЪРЛЯ иска по чл.344, ал.1, т.2 КТ, предявен от В. Д. С., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. *****, бул. „*****“ № *****, ет. 2 – адв. И. М., срещу „С“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление : гр. *****, бул. „*****“ № 1, Летище *****, за възстановяване на заеманата преди уволнението длъжност „оператор, зареждане с гориво“, сектор „С“, отдел ГСМ, Дирекция „Т“.

ОСЪЖДА „С“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление : гр. *****, бул. „*****“ № 1, Летище *****, да плати на В. Д. С., ЕГН *****,

съдебен адрес : гр. *****, бул. „*****“ № *****, ет. 2 – адв. И. М., на основание чл.78, ал.1 ГПК сумата от 350 лева – разноси.

ОСЪЖДА В. Д. С., ЕГН *****, съдебен адрес : гр. *****, бул. „*****“ № *****, ет. 2 – адв. И. М. да плати на „С“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление : гр. *****, бул. „*****“ № 1, Летище ***** на основание чл.78, ал.3 ГПК, сумата от 25 лева – разноси.

ОСЪЖДА „С“ АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление : гр. *****, бул. „*****“ № 1, Летище ***** да плати по сметка на Софийски районен съд на основание чл.78, ал.6 ГПК сумата от 50 лева – държавна такса.

Решението подлежи на обжалване пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Софийски районен съд: _____